

un cas com un cabàs

(“de sociedad”)

Tothom deu estar assabentat que al capdavall de la Rambla existeix un casino que porta per nom «Liceo Figuerense». Dins aquest casino s'hi ha creat un club femení, el qual té una finalitat purament recreativa. La concurrència és d'allò més selecta: distingides senyoretetes i eixerits galindoís. Hom diu que s'hi juga al golf d'estar per casa, el set i mig, el ping pong i una infinitat més de jocs que permeten fer el *jolgorio* més ingenu. També s'hi fuma Lucky Strike amb tota la bona fe del món, i aviat hom convocarà uns formidables *five o'clock tea*. A més a més, hi ha una biblioteca atapeïda de frivolitat i de romàntiques traduccions. Com pot veure's amb un mes de frequentar-lo hom pot arribar a posseir una cultura *alrededor del mundo*. Es de suposar, també, que s'hi balla esbojarradament... *i sovint tothom la balla*. Heus-ací un cas ben singular i anacrònic, pel temps que correm: El que fins fa poc havia estat conserge del «Liceo» té dues gentils filles, les quals, una nit, estaven presenciant un ball des de l'entrada de la sala. Mentre s'estava dansant, un jove, més o menys descarregat,

en aquells moments, de certs prejudicis socials, va invitar a una d'aquelles noies. Evidentment, les noies, de moment, s'hi negaren, però al capdavall varen caure-hi de ple. I bé, ja ballen. De cop i volta .. patapam!... per tota la sala s'aixequen... protestes (i no cadires com s'ha fet córrer.) Les distingides senyoretetes s'indignen davant l'insolència del cas. On s'és vist, unes cambres!... deien les unes. Unes treballadores! deien les que encara no n'havien ballat cap... En fi, l'acte va acabar com el rosari de l'aurora. Es va donar el passaport al conserge. Però ens consta que els socis no varen lluitar amb ell. Pel que fan córrer les males llengües de la Ciutat, els socis i el conserge, comercialment són molt amics, però socialment estan molt distanciat. Naturalment, la lluita de classes... *i visca la democràcia londinenca!*

No volem fer cap comentari, però farem una reflexió a les distingides senyoretetes del club femení, i és que es fixin i ens diguin quines són les distàncies que les separen d'aquelles bones noies filles d'un conserge, i veuran que les seves pretencions aristocràtiques són ben ridícules quan girin l'esguard els seus avantpassats. Des del punt de vista financer, llurs distàncies són molt elàstiques i que si hom tregués els drapets al sol veuríem molta..... Però humanament... humanament és un acte despreciable.

FIDEUERA.

cal obeir

Sembla que de les altures han estat cursades ordres categòriques per fer acabar les polèmiques que des de temps immemorial venien sostenint els confreres locals.

Si això és cert, hem de lamentar-nos-en, puix hom gaudia davant les imbecilitats que sortien a relluir.

Era la campanya desesperada dels eternals governamentals, aquests homes que sols pensen en escalfar les cadires del consistori, fent-se pagar degudament el temps que hi esmercen.

Empordà Federal i *La Libertad* han estat els dos enemics més aferrissats, no per desavinences ideològiques, puix davant de l'olla estan acostumats a canviar de posició amb tota naturalitat, sinó pel desig de conquerir la majoria municipal, que reporta una sèrie de ganguetes per les quals sempre hi ha homes disposats a sacrificar-se.

Un cas que ens demostra plenament que en aquestes lluites sols es fretura el primer lloc, per cobrir degudament el ronyó, és el següent:

En les últimes eleccions, els homes de *La Libertad* varen treure set llocs al consistori, cert és que no podien res contra els acords de la majoria, puix vots són trumfos, però almenys en moltíssims acords podien fer constar amb acta, la seva protesta, davant de decisions que sols podien tolerar-se en temps de la dictadura.

Per això el poble de Figueres també està queixós de l'actuació de la minoria. Si no es poden privar certs abusos, cal almenys posar-los en evidència.

D'altra banda, tenim l'angelical *Veu de l'Empordà* que solament predica per la pau de la ciutat. Si no haguessin tret la “Cate”, del Teatre Municipal, avui encara ningú li hauria sentit la veu, són com aquells animalets que reptilegen silenciosament, però el dia que els trepitgeu la cua, fan uns xisclets que us fan espeternegar les dents.

Nosaltres confiem que els confreres restaran callats, i sols faran obra doctrinal, començant a instruir el poble de cara a les noves eleccions que podrien ésser molt sorprenents.

per quan els cinemes ens donguin llaunes

Alguna vegada ens fem la següent pregunta: Com ha d'exterioritzar el públic la seva desplaença envers un film? Iniciant una xiulada? Patejant?

La contesta, no hi ha cap dubte, per la nostra part, no pot tenir altra solució que ésser afirmativa. Creiem que el públic té dret a patejar i a xiular perquè quan paga X pessetes per una entrada pot exigir almenys que el que va a veure s'adigui a les normes més elementals del gust, de l'art cinematogràfic i a la proporció normal i justa del que ha pagat.

Si per exemple un bon dia, uns senyors es decideixen a anar al cinema on hi estrenen un film i es gasten dues pessetes cada un, ens sembla que tenen dret a exigir un film que sigui digne de veure. I si les cases no tenen dret a això i volen de totes passades exhibir una cinta que

el seu director de compres ha adquirit en un moment de debilitat, també el públic creiem que té dret a què, pel que paga, no se l'enganyi. Així, doncs, contra l'interès de les empreses en explotar el que vulgarment se'n diuen *llaunes*, hi ha l'interès del públic en no admetre-les; i aquest interès l'única manera de manifestar-lo es fent la protesta a l'acte, ja que reclamar després tots sabem que no fora alès.

El públic, repetim-ho, creiem que té dret a manifestar el seu malcontent amb una xiuladeta. Però també té l'obligació de fer-la quan positivament hi hagi, almenys, una aparent unanimitat. Altrament les sales de cinema foren una olla de grills i l'espectacle, en lloc d'estimular a les empreses envers a una més acurada adquisició de material, se les empenyaria a cercar prop de l'autoritat els milijans per contenir al públic.

NAFENT.

Tingueu compte que les últimes
noyetats són sempre a
Calçats Pallac